

[Axel Ivan Pedersen.]

dige til brug for arbejdstilsynets nye ulysesstatistik for derigennem at kunne belyse årsagen til ulykkestilfælde. I dette skema kan alkohol ikke optages som en særlig faktor, det har man fra arbejdsmarkedets parter, eller en af dem, modsat sig, hvad jeg finder beklageligt, når jeg erindrer om, hvad chefen for Københavns kommunes alkohol-laboratorium, læge Egil Jensen, har sagt om arbejdspladsdrikkeri i et foredrag for ikke så længe siden i Industrimedicensk Selskab.

Jeg skal ikke trække tiden ud med en detaljeret gennemgang af de virkninger, alkohol-misbruget har på de forskellige områder, det har jeg tidligere talt om. Men på baggrund af de fremsatte betragtninger beder jeg folketinget uagtet hr. Hans Tofts bemærkninger, der stod i skarp modstrid til det, hans partis anden ordfører sagde om færdselssikkerheden, overveje betimeligheden af at forhøje afgifterne ud over de nævnte 5 øre pr. pilsner.

Jeg vil også med henvisning til de af fru Dagmar Andreasen lige fremsatte betragtninger om de procentuelle sammenligninger sige, at jeg ikke anser det for urimeligt med en forhøjelse på yderligere 15 eller 20 øre med variationer op og ned i relation til alkoholindholdet. Hvis man så tillige forhøjede afgifterne på de allerstærkeste drikkevarer, ville det give så mange penge i kassen, at man af ædruelighedsmæssige og færdselsmæssige grunde kunne undgå en forhøjelse af prisen på de lette ølprodukter og mineralvandene. En sådan afgiftsforhøjelse kan vi foretage uden hensyn til, om vi er medlem af fællesmarkedet eller ej; der er nemlig ikke i EF-reglerne nogen hindring herfor.

Må jeg derfor slutte med at bede om, at disse bemærkninger og forslag, som måske nok gik en lille tand ud over det på dagsordenen anførte, må blive alvorligt og seriøst overvejet. De er ikke fremsat ud fra ædruelighedspolitiske synspunkter alene, men som et forsøg på en positiv indsats i en økonomisk vanskelig situation, og kan det så til-lige som i 1917 tjene ædruelighedsmæssige interesser, tror jeg, vi alle kan være godt tjent hermed.

Hilmar Baunsgaard: Når jeg har bedt om ordet, er det ikke for yderligere at uddybe de mange betragtninger, der er fremsat

omkring disse afgiftsforslag. Det er, fordi jeg gerne vil bede statsministeren om at forklare, hvad det er for en politisk situation, der har nødvendiggjort den optræden, regeringen har vist her. Det er tredje år i træk, vi starter folketingssamlingen med at haste sager igennem med dags varsel. Der må være en eller anden speciel grund bagved, når man gør noget sådant, og jeg har da selv ledt efter, hvad der kunne være forklaringen på, at regeringen pludselig finder det nødvendigt. Jeg har med beklagelse ikke kunnet finde en sådan årsag, og derfor spørger jeg statsministeren.

I september måned inviterede statsministeren folketingets partier til nogle tosidede drøftelser med regeringen. Det radikale venstre deltog også i en sådan drøftelse med regeringen, og baggrunden for den drøftelse, der fandt sted med mit parti, var i hvert fald, at regeringen gav udtryk for, at man gerne med partierne ville forhandle om besparelser, besparelser, som skulle kunne bidrage til at klare den økonomiske situation.

Jeg har ingen mulighed for at udtale mig om forhandlingerne med de andre partier på andet grundlag end det, der er fremkommet i pressen. Men statsministeren udtalte efter alle møderne, at forhandlingerne var foregået i en positiv ånd, og at man nu ville se hen til, når folketinget mødtes i oktober, at kunne genoptage forhandlingerne.

Det er endvidere blevet oplyst i hvert fald over for vores repræsentanter, at det eneste, der skulle ske, når vi mødtes her i første uge, var gennemførelse af udskrivningsprocenten; om jeg husker ret, har statsministeren også sagt dette offentligt.

Det, jeg nu ønsker, er ikke i og for sig en strid om ord og udtalelser, for vi ved alle, at der kan indtræffe ændringer, men hvad er det for ændringer, der er indtruffet siden september, som gør, at det nu er nødvendigt for regeringen fuldstændig at sadle om?

Prøver man at bedømme den økonomiske udvikling, så vil ingen kunne hævde, at den fra september til oktober er så radikalt forandret, at det, der nu gør dette så bydende nødvendigt, at det skal ske med dags varsel som i krisesituationer, er sket fra september til oktober; sådanne forandringer